

רע"פ 7684/16 - סלים ספדי נגד ועדת תכנון ובנייה מעלה חרמון

בית המשפט העליון

רע"פ 7684/16 - א'

לפני:
כבוד השופט ס' גובראן
סלים ספדי

המבקש:

נ ג ד

ועדת תכנון ובנייה מעלה חרמון

המשיבה:

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בנצרת מיום 14.7.2016 בע"פ 1297-02-16 שניתן על ידי כבוד השופטת א' אריאלי; ובקשה לעיכוב ביצוע

עו"ד ראמי אבו ג'בל

בשם המבקש:

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בנצרת (השופטת א' אריאלי) בע"פ 1297-02-16 מיום 14.7.2016, במסגרתו נדחה ערעורו של המבקש על פסק דינו של בית המשפט השלום בקרית שמונה (השופט מ' נדל ז"ל) בתו"ב 17288-12-08 מיום 2.5.2013 וכן ערעורו על גזר דינו באותו ההליך (השופטת ר' שפילברג כהן) מיום 22.12.2015.

2. ביום 29.12.1998 הורה בית משפט השלום במסעדה על המבקש להרוס מבנה שהוקם כקומה שנייה למבנה קיים ביישוב מסעדה. לצו ההריסה ניתנו שתי הארכות במשך השנים, האחת הארכה בת שנה ביום 18.11.2003, והשנייה הארכה בת 6 חודשים ביום 20.2.2007, אך הבית נותר על כנו. לאור זאת, ביום 29.12.2008 הוגש נגד המבקש כתב אישום המייחס לו עבירה של אי-קיום צו בית משפט, לפי סעיף 210 לחוק התכנון והבנייה, התשכ"ה-1965. המבקש הורשע על בסיס הודאתו בכתב האישום, הודאה אשר

ביקש לחזור בו ממנה בהמשך. ביום 22.12.2015 ניתן גזר דינו של המבקש, במסגרתו ציין בית המשפט כי הימנעותו של המבקש מהריסת המבנה חרף הצו השיפוטי במשך 17 שנים מהווה זלזול ממשי במערכת המשפטית ונדחו טענות המבקש לפיהן לא ניתן להרוס את המבנה בלי לגרום לפגיעה משמעותית במבנה של הקומה הראשונה (להלן: המבנה המאושר). בתוך כך, גזר בית משפט השלום על המבקש מאסר בפועל למשך חודשיים, והופעל מאסר על תנאי למשך שישה חודשים שהוטל עליו בהליך אחר באופן חופף, כך שנגזרו עליו 6 חודשי מאסר בפועל, אשר ירוצו בדרך של עבודות שירות; 3 חודשי מאסר על תנאי שלא יעבור עבירה לפי פרק י' לחוק התכנון והבניה למשך שלוש שנים; קנס בסך 40,000 ש"ח; חילוט התחייבות על סך 10,000 ש"ח; הוטל עליו לחתום על התחייבות על סך 20,000 ש"ח להימנע מלעבור עבירה בה הורשע למשך שנתיים; וכן חויב המבקש להרוס את הבנייה הבלתי חוקית עד ליום 2.11.2016 ככל שלא יקבל היתר בניה עד מועד זה.

3. המבקש ערער לבית המשפט המחוזי כמפורט לעיל. בערעורו טען כי המשיבה הפרה החלטה שיפוטית בכך שלא מסרה את עמדתה ביחס להצעת בית משפט השלום לפיה יוגבל השימוש בנכס. עוד טען המבקש נגד דחיית בקשתו לחזור בו מהודאתו, זאת היות שלא היה מודע לכך שהריסת הבית תביא לפגיעה במבנה המאושר. נוכח אפשרות הפגיעה במבנה המאושר, טען המבקש כי עומדת לטובתו דוקטרינת ההגנה מן הצדק. בנוסף טען המבקש כי גזר הדין התעלם מההארכות לצו שניתנו למבקש וכן כי הענישה שהושתה עליו היא חריגה ובלתי מידתית.

בית המשפט המחוזי דחה את הערעור, וקבע כי אין ממש בטענתו לפיה היה ראוי לאפשר לו לחזור בו מהודאתו, או בטענתו בעניין הפרת ההחלטה השיפוטית. כן דחה בית המשפט המחוזי את טענתו לעניין ההגנה מן הצדק, וזאת משני טעמים: ראשית הדגיש בית המשפט כי המבקש לא פעל להגיש בקשות חדשות להיתר בניה ולא הגיש חוות דעת הנדסית שתתמוך בכך שייגרם נזק למבנה - בכך נמנע מלהציג מצג עובדתי שהיה דרוש לטובת הוכחת ההגנה מן הצדק; שנית, בית המשפט עמד על כך שקבלת הטענה בנסיבות אלה תאפשר בנייה בלתי חוקית במקרים של כשלי תכנון במקרים רבים נוספים ולכן אינה מוצדקת בנסיבות אלה. בנוסף מצא בית המשפט המחוזי כי אין להתערב בעונש שהוטל על המבקש, אשר איזן בין כלל השיקולים הרלוונטיים והולם את מדיניות הענישה הנהוגה.

4. בבקשה שלפניי, טוען המבקש כי שגה בית המשפט המחוזי בקביעותיו לגבי הפרת ההחלטה השיפוטית, ולגבי האפשרות לחזור בו מהודאתו, זאת על יסוד הנימוקים שהוצגו בערעורו לבית המשפט המחוזי. בנוסף טוען המבקש כי בית המשפט המחוזי צריך היה לייחס חשיבות גדולה יותר לחוות הדעת התכנוניות שהוגשו בתיק, לפיהן, לשיטת המבקש, לא ניתן להרוס את המבנה בקומה השנייה בלי לגרום לפגיעה משמעותית במבנה המאושר. עוד, לטעמו של המבקש, הסיבה לעיכוב בהשגת היתר הבנייה הייתה מחלוקת עם המינהל, וזאת על רקע הסדרת הקרקעות ביישוב מסעדה בהסכם שקיבל תוקף פסק דין במסגרת ע"א 3639/04 הווקף הדרוזי בכפר מסעדה נ' מדינת ישראל (5.8.2015). עוד גורס המבקש כי העונש שהוטל עליו הוא חמור במיוחד וכי היה מקום להתחשב לקולה בעובדה שהריסת הבית תותיר את משפחת המבקש ללא מדור.

5. אין בידי לקבל את הבקשה. הלכה היא כי אין מעניקים רשות ערעור שנייה אלמלא הבקשה מעוררת סוגייה עקרונית, בעלת חשיבות כללית - משפטית או ציבורית (ר"ע 103/82 חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה) פ"ד לו(3) 123 (1982)); או מעלה עמוד 2

של שיקולי צדק ייחודיים לנסיבות אותו מקרה (רע"פ 5066/09 אוהיון נ' מדינת ישראל (22.4.2010)). בבקשה שלפניי לא מצאתי כי עולות שאלות משפטיות עקרוניות בעלות חשיבות כללית כמצוין, או כי קיימים שיקולי צדק חריגים המצדיקים התערבות בית משפט זה. יתרה מזאת, הלכה היא שטענות שעניינן חומרת העונש לא מקימות עילה לדיון בגלגול שלישי, למעט במקרים של חריגה משמעותית ממתחם הענישה (רע"פ 6901/16 פחחות נצרת בע"מ נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (27.9.2016); רע"פ 1076/16 כהן נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (11.2.2016); רע"פ 6167/11 ספקיוריטי המוקד המרכזי בע"מ נ' מדינת ישראל (19.2.2012)). במקרה שלפניי לא מצאתי כי קיימת חריגה שכזו ממתחם הענישה.

6. למעלה מן הצורך אציין כי אף לגופו של עניין לא ראיתי לנכון לקבל את עמדתו של המבקש לעניין תחולת ההגנה מן הצדק. בית המשפט המחוזי התייחס לטענה זו לגופה, וקבע כי אף אם היו מוגשים הדו"חות המתאימים לגיבוי העובדתי של הטענה, לא היה מקום לקבלה, זאת מן הטעם שאישורה תביא לבנייה לא חוקית על יסוד פגמים תכנוניים. לכך אוסיף כי אין בכוחה של דוקטרינת ההגנה מן הצדק להאפיל על פגם של אי קיום צו שיפוטי בענייני תכנון ובנייה במשך זמן כה רב (והשוו: רע"פ 7940/14 סבן יעקב - ציוד לבנין בע"מ נ' מדינת ישראל, פסקה 13 (8.12.2014); רע"פ 4169/12 דן מיחזור בע"מ נ' מדינת ישראל, פסקאות 43-45 לפסק דינה של השופטת ד' ברק-ארז (8.7.2013)).

7. סוף דבר, הבקשה נדחית. משכך, ממילא הבקשה לעיכוב ביצוע העונש מתייתרת.

ניתנה היום, כ"ד בתשרי התשע"ז (26.10.2016).

ש ו פ ט